



KUN IHMINEN MENE E RIKKI

Kun ihminen menee rikki
ajatukset jättävät hänet paleltuneiden varpusten lailla
Siemenet karisevat hänestä ja hän tyhjenee
Se käy niin hitaasti ettei hänen äitinsäkään
ehdi huomata mitään
Hänen itkunsa ei enää kuulu, kyneleet
ovat jäätyneet kiinni hänen menneisyyteensä
hän ei ole kukaan
Huomamme sen vasta kun hänen silmänsä
ovat poissa, katse jähmettynyt
Vielä vähän aikaa hän jatkaa kulkemista
kuin liikkeen omasta voimasta
Kun hän pysähtyy
hänen ympärillään tulee hiljaista
Hänessä, juuri hänessä oli kerran
kaikki ilon rakkauden yhteenkuuluvuuden
mahdollisuudet

Claes Andersson. Bli tillsammans,
suom. Katriina Kuusi